

†
Wij blijven denken aan

Ad Hamers

Hilvarenbeek

★ 19 april 1938 † 31 augustus 2000

echtgenoot van

Dieneke Hamers-Coppens

vader en schoonvader van

Ard en Monique

Met de beuken van het kapelletje aan de „Westrik” symboliseren we „Onze Ad”.

Een boom van een kerel, standvastig en sterk, kerngezond en altijd „daar”. Voor ons allemaal.

Precies op zijn 61e verjaardag kregen we te horen dat hij ernstig ziek was.

„Geen gezeur, we gaan ervoor”, was zijn devies en op een geweldige manier bond hij de strijd aan met het „oprukken-de” gevaar.

Na een jaar kreeg hij te horen dat er nog nauwelijks hoop was op herstel, toch onderging hij een nieuwe therapie. Door deel te nemen aan dit wetenschappelijk onderzoek, zouden uiteindelijk vooral anderen geholpen kunnen worden.

Op woensdag 30 augustus beseftte Ad dat „de tijd” naderende was. In een goed gesprek met Dieneke, Ard en Monique onthulde hij zijn laatste wensen.

Op donderdag ging hij 's middags nog met „zijn Dieneke”

naar Nijmegen. Naar later bleek om afscheid te nemen van de artsen, met wie hij het zo goed had kunnen vinden.

Deze stonden perplex dat hij die reis nog had kunnen maken. Dezelfde avond om zes uur, vond dokter Meijer het verstandig om de pastoor te verwittigen voor het Sacrament der zieken.

Langzaam begonnen daarna, zij die hem dierbaar waren, binnen te komen om afscheid te nemen van Ad, die ondertussen nog steeds buiten zat.

Onder de veranda op zijn inmiddels vertrouwde stoel, hier wilde hij per se blijven zitten. Vanuit deze positie gaf hij alle aanwezigen de hand en stond sommigen nog te woord. Uiteindelijk bedroeg de groep zo'n 25 mensen. Het leek wel feest. Een feest? Maar er was toch niks om te vieren? Ad was stervende!

Waarschijnlijk was het de collectieve liefde, van allen aanwezig, waarmee ze Ad bedachten. Dit moest deze bijzondere sfeer doen scheppen.

Pastoor Remmers komt om half negen om samen te bidden en Ad zijn leven en toekomst in de handen van God te leggen. Informeel, doch op een zo liefdevolle en gepaste wijze, dat deze ongetwijfeld een onlosmakelijk deel moest zijn van het tafereel.

En terwijl de zon zijn stralen deed verzwakken en langzaam onderging, werd ook Ad alsmaar zwakker. Niet meer in staat om te praten, soms knipogend en daarmee blijk gevend van zijn „aanwezigheid”.

Uiteindelijk viel Ad in een diepe slaap en terwijl het al eeuwen „kleppende” klokje van Johanna van Brabant opklonk vanuit de toren, nam hij voorgoed afscheid. Van ons, en van zijn lichaam.

Pa, Ad, jongen, bedankt. Je was in een woord: „geweldig!”

Namens je gezin, de familie en je vrienden.